

лижеше врата му, другият дишаше право надъ лицето му, а на ухото му капѣха капки отъ заледея таванъ на обора, отопленъ отъ диханието на воловетѣ. Навънъ вѣтрѣтъ силно бучеше. Изведнажъ тласна вратата на обора, насипа снѣгъ. Надигна се ратаятъ. Изведнажъ му стана много студено. Излѣзе навънъ. Наоколо бѣше

пусто, нищо не се виждаше. Като че цѣлиятъ свѣтъ бѣше пѣленъ съ снѣгъ. Свирѣха вихрушкитѣ, виелицата като че вѣртѣше всичко: дървета, комини, улици, пресипналъ кучешки лай, снѣжни кълбести облаци и мжтенъ месецъ, който от време навреме едва се показваше мигновено задъ тѣхъ.

Т. Харманджиевъ

РАКЪ И МАЙМУНА

Японска приказка

Имало едно време единъ ракъ. Той живѣлъ въ влажна пещера.

Единъ день ракътъ излѣзълъ да се поразходи. По пѣтя видѣлъ разсипанъ оризъ. Ракътъ го събралъ и го пренесълъ въ пещерата.

Наблизу живѣла една маймуна. Тя видѣла рака, че пренася ориза. Отишла въ пещерата.

— Слушай, Рачо, — рекла тя, — азъ имамъ портокалови семки. Дай ми ориза, пъкъ вземи семкитѣ.

Ракътъ склонилъ глава, помислилъ, помислилъ, па рекълъ:

— Добре, съгласенъ съмъ.

Маймуната донесла семкитѣ. Ракътъ ѝ далъ ориза. Тя го налала и тозчасъ го изяла. Ракътъ взелъ семкитѣ и ги посѣлъ въ своята градинка предъ пещерата.

Минали се много години. Единъ день маймуната минала покрай пещерата, гдето живѣлъ ракътъ. Той седѣлъ на сѣнка подъ порто-

калово дърво, което изникнало отъ портокаловитѣ семки.

— Колко хубаво дърво и какви сочни портокали! — рекла маймуната. — Гладна съмъ. — Моля ти се, Рачо, откжсни ми два портокала!

— На драго сърдце, — рекълъ ракътъ, — но не мога да се покача по дървото. Покачи се ти и си откжсни.

— Ей сега ще се покатеря, — извикала маймуната и се хванала за дървото.

— Набери колкото искашъ портокали, но половината ще дадешъ на мене.

— Добре, — извикала маймуната и се покатерила на дървото.

Тя кжсала плодове и яла, яла до насита. Излапала всички зрѣли портокали. На рака хвърлила само два развалени. Разсърдилъ се ра-